

DANS

BRASIL DOUBLE BILL

Brasil Double Bill door Dansmakers Amsterdam.

Met Mandinga van Christiane da Cunha en Anani Dodji Sannouvi en You must van en door Fernando Belfiore. 11/10, De Melkweg, Amsterdam. Daar t/m 13/10. brasilfestival.nl.

*Omringd door varkens
besmeurt performance-
talent Belfiore zichzelf.
Onverwacht teder.*

Ritmische percussie, verende heupen, schuddende billen. Bij dans en Brazilië denk je aan samba, de muziek en dans die onlosmakelijk zijn verbonden aan de carnavalsparades. En inderdaad, in de eigentijdse dansvoorstelling *Brasil Double Bill*, onderdeel van het Amsterdamse Brasil Festival, wordt ernaar verwezen. Verder gaan de makers, in Nederland werkende Brazilianen, hun eigen gang.

In Mandinga, wat zoveel betekent als magie of iemand op het verkeerde been zetten, danst Christiane da Cunha, die het concept bedacht, gedurende de hele voorstelling de ba-

sispas van de samba. In een razendsnelle, repetitieve stroom raspen haar voeten over de vloer. Het begint heel klein, maar geleidelijk 'reist' de swingende beweging naar boven, richting heupen, billen, borsten, en weer terug. Het geheel krijgt, zonder verentooi of blote buik, een tranceachtige metakwaliteit, die wordt versterkt door een videoprojectie op de vloer die associaties met zand, graancirkels en maankorsten oproept.

Da Cunha zoekt naar de binnenkant van de samba, lijkt voelbaar te willen maken wat er achter het alledaagse geluid van de straat en de koebel ligt. Naast haar dansen twee mannen in een ander ritme hun eigen choreografie, veel meer uitgerekt en slow, doorspekt met Afrikaanse dansbewegingen en capoeira. Het contrast is aardig en zegt iets over het Braziliaanse verhaal van danstradities en roots. Helaas zit er in hun aandeel geen ontwikkeling, wat Mandinga uiteindelijk doodslaait.

Een hechter doortimmert 'verhaal', zonder loze momenten, brengt Fernando Belfiore, onlangs afgestudeerd aan de School voor Nieuwe Dansontwikkeling in Amsterdam. In zijn performance *You must* tekent hij met sterke beelden waar de homo sapiens nu eigenlijk staat. Als je de zotte romantiek van viool en flonkerlichtjes, de love and peace van het Aquarius-tijdperk of, jawel, de levenslustige beat van de samba wegdenkt, blijft er een ongecultiveerde pit over. Plomp en onbehouden, ongegeneerd en agressief ook, beschenken door niets ontziend licht.

Met zijn cap ver over de ogen banjert hij over het toneel, dat is bezaaid met kleine speelgoedvarkentjes, zwart van het vuil waarin ze hebben gerold. Onze man prikt er met zijn stok in en laat zijn lul uit zijn gup hangen. Vreemd dat bezoekers, vooral vrouwen, juist op dat moment de zaal verlaten; kennelijk is een naakte acteur die zich voor je neus aftrekt grensoverschrijdender dan een acteur die molesteert en vuilbekt.

Als in een ritueel wordt dit zwarte schaap zelf langzaam het zwarte varken. Hij besmeurt zijn gezicht met verf, propt de beesten onder zijn T-shirt. Onverwacht fragiel, zelfs teder, is het eind, wanneer hij hoog beschaafd pianospel (Bach) aanvult met zijn eigen gepingel op de piepende varkens en zo een quatre mains creëert die toch nog enige hoop voor de toekomst geeft. Belfiore is een performancetalent dat in de gaten moet worden gehouden.

Mirjam van der Linden